

Cantus Ansambl
sezona 2023./2024.

NEVERENDING STORY

CANTUS

NEVERENDING STORY

Cantus Ansambl
Ivan Josip Skender, Berislav Šipuš, dirigenti

Koncertni ciklus Cantus Ansambla 2023./2024.
Ponedjeljak | 18. 3. 2024. | 20.00 sati
Mala dvorana KD Vatroslava Lisinskog

Ivan Josip Skender, Berislav Šipuš, dirigenti

Ana Batinica, flauta

Damir Gregurić, klavir

Srebrenka Poljak, klavir

Ivan Josip Skender, recitator

Cantus Ansambl

Martin Draušnik, I violina i koncertni majstor

Eva Mach, II violina i zamjenica koncertnog majstora

Eleonora Hill, III violina

Tvrtko Pavlin, I viola

Marija Lalović, II viola

Jasen Chelfi, violončelo

Nikša Bobetko, kontrabas

Hrvoje Sekovanić, udaraljke

Marko Mihajlović, udaraljke

Nicolas Sinković, udaraljke

Renato Palatinuš, udaraljke

Srebrenka Poljak, klavir

Ana Batinica, flauta/piccolo

Iva Ledenko, oboa

Danijel Martinović, klarinet

Bruno Philipp, bas-klarinet

Žarko Perišić, fagot

Bank Harkay, I rog

Hrvoje Grah, II rog

Nikola Fabijanić, alt-saksofon

Pierre Boulez:

Mémoriale, za flautu i osam instrumenata / 6'

- Ana Batinica, flauta
- Ivan Josip Skender, dirigent

Neven Resnik:

Émeraude za komorni orkestar* / 8'

- Ivan Josip Skender, dirigent

Pierre Boulez:

Treća sonata za klavir, *Formant III — Constellation-Miroir* / 14'

- Damir Gregurić, klavir

Luigi Nono:

Polifonica - Monodia - Ritmica, za puhačke instrumente, udaraljke i klavir (u povodu 100 godina rođenja) / 10'

- Ivan Josip Skender, dirigent

Arnold Schönberg:

Oda Napoleonu Bonaparteu op. 41, za gudački kvartet, klavir i recitatora (u povodu 150 godina rođenja) / 16'

- Srebrenka Poljak, klavir
- Ivan Josip Skender, recitator
- Berislav Šipuš, dirigent

Četvrti koncert iz sezone 2023./2024. Cantus Ansambla, pod umjetničkim vodstvom Berislava Šipuša te dirigentskom palicom Ivana Josipa Skendera, svojim programom otkriva stranice nekih od ključnih skladatelja 20. stoljeća povezanih s neutaživom željom za traženjem novih putova u glazbi. Arnold Schönberg, Pierre Boulez i Luigi Nono skladateljska su imena usko povezana uz pojmove dodekafonije i serijalizma, koji predstavljaju nit vodilju koncerta, osmišljenog kao „putovanje kroz povijest” do današnjeg dana i praižvedbe nove skladbe mladog Nevena Resnika.

Koncert započinjemo najznačajnijim predstavnikom francuske struje dodekafonije i serijalizma **Pierreom Boulezom** (Montbrison, 1925. – Baden-Baden, 2016.) čije je cjelokupno djelovanje kao skladatelja, dirigenta, pedagoga i glazbenog pisca ostavilo duboki trag u povijesti glazbe našega vremena. Prije nego se okrenuo studiju glazbe godine 1942., Boulez je studirao matematiku u Lyonu. Zatim se preselio u Pariz gdje je dvije godine kasnije primljen u klasu Oliviera Messiaena na Conservatoire de Paris. Kontrapunkt uči kod Andrée Vaurabourg, a dvanaestttonsku tehniku kod Renée Leibowitza koji je bio student Arnolda Schönberga. Godine 1951. počeo je eksperimentirati u studiju Pierrea Schaeffera na Radio Franceu, što je dovelo do studija musique concrète, a godinu poslije prvi put posjećuje Međunarodne tečajeve za Novu glazbu u Darmstadtu, na kojima od 1955. godine i sam počinje predavati. Do 1960-ih Boulez je stekao međunarodnu reputaciju ne samo kao skladatelj nego i kao vrsni dirigent, ističući se intepretacijama repertoara 20. stoljeća. Od 1975. vodio je Institut de recherche et de coordination acoustique/musique (IRCAM) pri Kulturnom centru Georges Pompidou u Parizu, a 1976. utemeljio Ensemble intercontemporain pri IRCAM-u. Nakon mladalačkih radova, Boulez se posvetio istraživanju dvanaestttonske tehnike, koju je pod utjecajem Messiaenovih istraživanja htio proširiti izvan područja isključive organizacije visine tona

(što je bio temelj dodekafonije) prema drugim parametrima poput trajanja, dinamike, artikulacije i dr., čime je došao do serijalne tehnike. Serijalna glazba može se smatrati povijesnim nastavkom uporabe dvanaestttonske tehnike Arnolda Schönberga i Webernova punktualizma u razvoju glazbe 20. stoljeća. Prva skladba skladana serijalnom tehnikom bila je Messiaenova skladba *Svojstvo vrijednosti i intenzitetâ* (*Mode de valeurs et d'intensités*, 1949.), kod koje serijalni postupak obuhvaća, osim visine tona, i parametar trajanja. Prva skladba nastala tehnikom potpune serijalizacije, u kojoj su obuhvaćeni svi prethodno spomenuti parametri, bile su Boulezove *Strukture I* (*Structures I*) za dva glasovira (1952.). Boulez se poslije priklonio aleatorici i eksperimentiranju s prostornom komponentom kao elementom skladanja. Koncert otvara skladateljevo djelo *Mémoriale*, koje je svojom životnom putanjom permutirajuće skladbe inspiriralo i naslov današnjeg koncerta, *Neverending story*. Djelo je nastalo 1985. kao posveta skladateljevom kolegi i prijatelju Larryju Beauregardu, talentiranom flautistu Ansambla intercontemporain koji je preminuo u rujnu iste godine. On je sudjelovao u istraživanju provedenom na IRCAM-u s ciljem stvaranja instrumenta sposobnog prilagođavanja akustičkim transformacijama i neposrednoj prostornoj raspodjeli zvukova putem računalne obrade. Skladba je nastala na temelju dijela starije skladbe *...explosante-fixe...* iz 1972. za klarinet, flautu i trubu koju je Boulez napisao u povodu smrti Igora Stravinskog. Skladba je bila dio niza projekata zamišljenih u duhu formalne relativnosti kakvu je Boulez inaugurirao u partituri svoje Treće klavirske sonate, a čija ga je raspodjela stavaka u partituri navela da isto primijeni na stvarni fizički prostor rasporeda glazbenika u prostoriji. Od tada je djelo doživjelo više iteracija (posljednje u verziji *Original* (1993.) za MIDI flautu, ansambl i elektroniku), dok je godine 1985. oblikovano potpuno novo djelo pod naslovom *Mémoriale*, u kojem je korištena dionica flaute originalne skladbe iz 1972. uz podršku malog ansambla sastavljenog od tri violine, dvije

viole, violončela i dva roga. Iako se radi o posveti preminulom flautistu, djelo je mnogo više od tužaljke. Boulez je odao počast mladom eksperimentatoru kreiranjem vježbe za pluća i usta, često koristeći proširene tehnike sviranja, tremola i druge specijalne efekte, stavljajući dionicu flaute u središte pozornosti iznad harmonične pratnje koja definira granice forme. O svojoj je skladbi Boulez rekao da poprima oblik „slagalice“ ili „kaleidoskopa“ kako bi opisao strukturu koju grade „izmjene kumulativnih razvojnih tema, dok konstruira komponente globalnog oblika na karakteristikama tempa, gustoće i boje“.

Skladateljeva **Treća klavirska sonata** (1955.-1957.) predstavlja korak dalje u oslobađanju od pretjerane strogosti serijalnih postupaka, prema principima aleatoričke glazbe koje je Boulez detaljno tematizirao, među ostalim u članku *Aléa*, objavljenom 1957. u časopisu *Nouvelle Revue Française*. Prema skladateljevoj filozofiji u kojoj „...treba tražiti formu koja više neće biti fiksirana, evolutivnu formu koja će se buntovnički opirati vlastitom ponavljanju“, Boulez svoju sonatu sklada kao *work in progress* (djelo u nastajanju) stvarajući „doista revolucionaran pojam pokretne glazbene forme“. (Hermann Danuser) Treća klavirska sonata proizašla je iz Boulezova zanimanja za književnim modernizmom, ponajviše za djela Stéphanea Mallarméa koji je ponudio višestruku fascinaciju formom kao estetikom, čime je nadahnuo Boulezove ideje o mobilnosti glazbene forme. Treću sonatu sklada u pet stavaka koje naziva „formanti“, dajući im specifične naslove *Antifona*, *Trop*, *Konstelacija*, *Strofa* i *Sekvenca*, od kojih su objavljeni samo drugi i treći. Treći stavak *Constellation* (*Konstelacija*) osmišljen je kao svojevrsni labirint, dopuštajući izvođaču slobodu odabira putanje kroz stavak između nekoliko alternativnih mogućnosti. Sastoji se od niza „vertikalnih“ i „horizontalnih“ fragmenata, koji se još nazivaju „točke“ i „blokovi“. Nakon izvedbe svakog fragmenta strelce u notnom zapisu izvođača upućuju prema četiri moguća sljedeća fragmenta

i tako dalje kroz djelo. Ovo se dodatno komplicira činjenicom da se stavak može izvoditi u njegovom zrcalnom obliku - *Constellation-miroir (Zrcalna konstelacija)*. „Često sam ovo djelo uspoređivao s planom grada. Čovjek ne mijenja njegov dizajn, već ga percipira točno onakvim kakav jest, ali postoje različiti načini da se kroz njega prođe. Kroz njega se može birati vlastiti put, ali postoje određena prometna pravila”. (P. Boulez) O kompleksnosti i zahtjevnosti izvedbe ove skladbe Damir Gregurić je, u povodu izvedbe skladbe na Muzičkom biennalu Zagreb 2011., naveo kako su ga iznenadili mnogobrojni „prometni” znakovi koji se inače ne koriste u suvremenoj notaciji, a kako je glavni problem „bio složiti mozaik od 60 dijelova, ideja, taktova, fraza ili nečega petog... Vodeći pritom računa o slijedu i redu, o njihovoj međusobnoj povezanosti, kako u zvučno-glazbenom, tako i u matematičko-logičnom smislu.”

Neven Resnik (Varaždin, 1995.) završio je osnovnoškolsko glazbeno obrazovanje kao klavirist i srednjoškolsko glazbeno obrazovanje kao orguljaš u glazbenoj školi u Varaždinu. Diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji Zagreb u klasi maestra Mladena Tarbuka. Od 2021. godine predaje harmoniju, polifoniju i fakultativnu kompoziciju na Glazbenoj školi u Varaždinu. Skladbe mu se izvode u sklopu diplomskih ispita na Muzičkoj akademiji Zagreb (violončelo i udaraljke) i na koncertima domaćih komornih sastava (ASMANGU, Turangalila kvartet). Skladba **Émeraude za komorni orkestar** nastala je na narudžbu Berislava Šipuša i Cantus Ansambla. Uoči praizvedbe na ovom koncertu skladatelj je zapisao: „Forma skladbe proizašla je iz melodije koju na samom početku djela iznosi solo flauta – sav motivički materijal proizlazi iz navedene melodije, njenih augmentiranih ili diminuiranih fragmenata ili njenog inverznog oblika. Jedini izuzetak je ‘kružni’ motiv silazne velike i uzlazne male sekunde koji se pojavljuje u trenu svake kadece, on signalizira promjenu ugođaja i dramaturški pomak unutar forme kompozicije.”

Luigi Nono (Venecija, 1924. – Venecija, 1990.) pohađao je Međunarodni ljetni tečaj za Novu glazbu u Darmstadtu 1951. godine kad mu je izvedeno djelo *Polifonica-Monodica-Ritmica*. Riječ je o drugoj skladbi koju je mladi talijanski avangardist bio predstavio u Darmstadtu, a u kojoj se istaknuo svojom skladateljskom vještinom autentičnog jezika koji je, različito od strogosti principa nekih svojih kolega, prvenstveno Stockhausena i Bouleza, išao u smjeru onog što je talijanski muzikolog Paolo Pinamonti nazvao „neortodokсни serijalizam“. Nono je studirao kompoziciju kod Gian Francesca Malipiera na Konzervatoriju u Veneciji, a potom kod Bruna Maderne i Hermana Scherchena. Politički angažiran, često je koristio marksističke, filozofske i druge tekstove za predložke svojih glazbenih djela, od kojih se najpoznatijim smatra *Obješeni pijev (Il canto sospeso, 1956.)*. Nastavljajući se na dodekafonske i serijalne tehnike, posebno na Antona Weberna, velik dio opusa posvećuje vokalnoj komponenti i glazbenom teatru, a znatan dio njegova opusa čini elektronička glazba. Nono je svoju skladbu *Polifonica-Monodica-Ritmica* napisao za pet puhačkih instrumenata i pet udaraljki (uključujući klavir), čija zvukovna kombinacija pruža raznoliku paletu tonskih boja i dinamički raspon. Svaki od tri dijela skladbe, prema Pinamontiju, stavlja naglasak na jedan od različitih aspekata na koje naslov aludira; „progresija koju definira sve gušće polifono tkivo, počevši od krajnje jednostavne motivske ćelije; proširena pjevnost te gust ritamski splet povjeren samo udaraljicama“. Zanimljiva je činjenica kako je prvi stavak izgrađen na afro-brazilskom ritmu koji je Luigi Nono naučio od brazilske pijanistice i skladateljice Eunice Katunda. U ovoj se skladbi Nono služi serijalnom tehnikom za izgradnju malih jedinica ili jezgri ponavljajućeg melodijskog i ritamskog materijala koji se postupno transformira tijekom djela. Uz ovaj neortodokсни serijalizam, u kojem niz tonova nije predstavljen ukupnošću od dvanaest nota, već je definiran kroz progresivna ponavljanja ukupnošću od dvanaest nota, već je definiran kroz progresivna ponavljanja malih jezgri, zanimljivost ovog mladenačkog djela „daje ritamsko-

perkusionistička komponenta te glazbena vrijednost 'stanki' tišine". Ta ideja o glazbi koja neprimjetno nastaje ni iz čega, koja dijalogizira s tišinom, a koja progresivno nestaje, ideja je koja venecijanskog glazbenika prati neprekidno, postavši ključni stil tipičniji za djela posljednjeg desetljeća."(P. Pinamonti).

Posljednje djelo na programu koncerta pruža najdublji pogled u prošlost prema korijenima dodekafonije u opusu **Arnolda Schönberga** (Beč, 1874. – Los Angeles, 1951.) koji ju je osmislio 1921. godine kao pokušaj pronalazačenja novog sustava unutar slobodnog atonaliteta. Ovaj austrijski skladatelj svojom je osobnošću i djelovanjem utjelovio duh glazbene umjetnosti 20. stoljeća koju su obilježila stalne potrage za Novim. Tako su njegove potrage prema novom zvukovlju, nakon prve faze stvaralaštva u kojima nadovezao na kasni romantizam, krenule prema uporabi kromatike i proširenju tonaliteta. Njegovu ekspresionističku fazu obilježava potpuno ukidanje tonalitetskog sustava i uvođenje atonalitetnosti. Dvanaesttonska tehnika obilježila je treću fazu Schönbergova stvaralaštva koju razvija sve do 1936. godine. U tom se razdoblju ističu skladbe Pet klavirskih komada, Suita za klavir i Serenada za komorni sastav, opera *Mojšije i Aron*. **Oda Napoleonu Bonaparteu op. 41, za gudački kvartet, klavir i recitatora** nastala je u posljednjoj fazi skladateljeva rada u kojemu je ujedinio značajke ranijih razdoblja, što uključuje i povremene povratke tonalitetu. Poticaj za ovu skladbu bio je dvojak: 8. prosinca 1941., dan nakon što je Pearl Harbor bombardiran, Schönberg je čuo radijsko obraćanje predsjednika Roosevelta referirajući se na „dan koji će živjeti u sramoti“, a u siječnju 1942. Schönberg je dobio narudžbu od Lige skladatelja za kratko komorno djelo u povodu 20. obljetnice njihova osnutka. Schönberg je prihvatio narudžbu i skladao djelo između 12. ožujka i 12. lipnja 1942., ali zbog potrage za kvalitetnim izvođačima nije bila javno prizvedena sve do 23. studenoga 1944. O svojoj odluci da sklada ovo djelo, Schönberg je napisao: „Znao sam da

je moralna dužnost inteligencije da zauzme stav protiv tiranije.“ Schönberg je vrlo pažljivo birao tekst za svoju kompoziciju te je odabrao stihove Lorda Byrona, jer je pjesnikova podrška grčkoj borbi za neovisnost odražavala Schönbergovu odanost Europi koja se borila protiv Hitlera. U pismu iz 8. rujna 1943. svom bivšem učeniku Heinrichu Jalowetzu, koji je pripremao skladbu za snimanje s pjevačem, Schönberg je inzistirao na tome da pjevač mora imati „dovoljan broj nijansi, neophodnih za izražavanje sto sedamdeset vrsta poruge, sarkazma, mržnje, ismijavanja, prijezira, osude itd., što sam pokušao prikazati u svojoj glazbi“. On ističe kako za razliku od *Pierrota lunairea*, gdje je glas bio instrument poput ostalih pet, u *Odi Napoleonu* „recitacija mora zvučati toliko realistično prirodna kao da glazbe uopće nema“.

IVAN JOSIP SKENDER

Ivan Josip Skender (Varaždin, 1981.), skladatelj i dirigent, svestrani je glazbenik s vrlo širokim spektrom djelovanja. Upisuje studij kompozicije 1997. godine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi profesora Željka Brkanovića kao najmlađi student kompozicije u povijesti akademije, a 1999. i paralelni studij dirigiranja u klasi profesora Vjekoslava Šuteja. Kasnije se usavršavao kroz postdiplomski studij u Beču kod Uroša Lajovica te kroz seminare i radionice iz kompozicije (Michael Jarell, Jozsef Soproni) i dirigiranja (Klaus Arp, Bertrand de Billy, Zubin Mehta i dr). U njegovom širokom i svestranom opusu nalazi se glazba za soliste, komorne ansamble, orkestre, zborove, glazba za kazališne predstave, mjuzikl, opera *Šuma Striborova* (sa svojih 27 izvedbi nadaleko najizvođenija opera Muzičkog biennala Zagreb). Kao dirigent surađivao je s brojnim hrvatskim i stranim ansamblima, a Akademski zbor *Palma* je pod njegovim vodstvom osvojio mnogobrojne nagrade u Hrvatskoj i inozemstvu. U dirigentskoj karijeri osobito je posvećen izvedbama i praiizvedbama skladbi suvremenih hrvatskih autora, a 2012. članovi ansambla za suvremenu glazbu Cantus izabrali su ga za stalnog dirigenta. Od 2005. do 2019. bio je zaposlen u Operi Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu kao zborovođa i dirigent. Bio je i vršitelj dužnosti direktora Opere HNK u sezoni 2013./2014.. Od 2009. je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu bio asistent prof. Uroša Lajovica, a od 2019. je i stalno zaposlen na Muzičkoj akademiji na mjestu docenta na odsjeku za dirigiranje. Dobitnik je višestrukih nagrada i poticaja za svoj umjetnički rad. Od 2019. član je umjetničkog vodstva Muzičkog biennala Zagreb, a 2020. je imenovan članom skupštine predstavnika Hrvatskog društva skladatelja.

BERISLAV ŠIPUŠ

Berislav Šipuš (Zagreb, 1958.) diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu Stanka Horvata, a usavršavao se kod Gilberta Bosca u Udinama te François-Bernarda Mâchea i Iannis Xenakisa u pariškom Elektroničkom studiju UPIC. Dirigiranje je usavršavao kod Vladimira Kranjčevića, Željka Brkanovića, Krešimira Šipuća i Milana Horvata. U Teatru alla Scala u Milanu bio je asistent dirigenta i dirigent (1989.–2002.). Redovni je profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a u akademskoj godini 2017./2018. bio je gostujući profesor na Escola Superior de Música de Catalunya u Barceloni. Bio je umjetnički ravnatelj Muzičkog biennala Zagreb od 1997. do 2011. godine, od 2001. do 2005. ravnatelj Zagrebačke filharmonije, a od 2009. do 2011. umjetnički ravnatelj Osorskih glazbenih večeri. Osnivač je i umjetnički voditelj Cantus Ansambla. Dobitnik je brojnih uglednih nagrada i priznanja u domovini i inozemstvu, među kojima su recentne Nagrada Vladimir Nazor Republike Hrvatske te Nagrada Boris Papandopulo Hrvatskoga društva skladatelja za 2022. godinu za skladbu *Pasija*. Autor je više od osamdeset skladbi, među kojima i recentne opere *Posljednji intermezzo*, praižvedene na Muzičkom biennalu Zagreb 2021. te *Pasije*, skladane za Zbor HRT-a. Krajem travnja 2022., u sklopu dugogodišnje hrvatsko-kanadske suradnje, gostovao je u Kanadi, održavši predavanja i koncerte te dirigirajući ansamblima Turning Point i Canadian Sinfonietta. Od prosinca 2011. bio je zamjenik ministrice kulture Republike Hrvatske, a od travnja 2015. do veljače 2016. obnašao je dužnost ministra kulture Republike Hrvatske. Član je HDS-a, a od svibnja 2012. i član suradnik Razreda za glazbenu umjetnost i muzikologiju HAZU. Od 2019. do danas, pročelnik je Odsjeka za kompoziciju i teoriju glazbe Muzičke Akademije Sveučilišta u Zagrebu, a ujedno i profesor kompozicije.

ANA BATINICA

Ana Batinica diplomirala je i magistrirala flautu 2012. godine u klasi profesorice Renate Penezić na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Svoje je obrazovanje nastavila u Ljubljani, u klasi profesora Mateja Zupana, a potom u Strasbourgu u klasi profesora Maria Carolija. Aktivno se usavršavala u Hrvatskoj i inozemstvu kod eminentnih flautista poput Emmanuela Pahuda, Andras Adorjana, Andree Lieberknecht, Davidea Formisana, Patrick Galloisa i drugih. Dobitnica je brojnih nagrada u Hrvatskoj i inozemstvu, među kojima se ističu prve nagrade na 4. Concorso Internazionale di Esecuzione Musicale Giovani Musicisti u Trevisu, zatim na 50. Državnom natjecanju učenika i studenata te na 5. hrvatskom natjecanju mladih umjetnika Papandopulo 2016. Kao dobitnica ugledne stipendije Myrna Brown International godine 2015. održava solistički recital u Washingtonu. Od početka studija godinama je surađivala s orkestrom Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu, a ostvarila je suradnju i s brojnim drugim ansamblima (Cantus Ansambl, Simfonijski orkestar HRT-a, Hrvatski komorni orkestar, Riječki simfonijski orkestar). Kao solistica nastupila je sa Simfonijskim orkestrom HRT-a, Zagrebačkom filharmonijom, Zagrebačkim solistima, Zadarskim komornim orkestrom, Cantus Ansamblom, komornim orkestrom Zagrebačke filharmonije. Kao komorna glazbenica surađivala je s brojnim umjetnicima među kojima se ističe duet s pijanisticom Elizabetom Adžagom s kojom je osvojila nagradu na Tribini mladih umjetnika Vinko Lesić u Splitu 2015. Djelovala je u Triju Osor te kao članica Zagrebačkog ansambla flauta s kojim je od 2012. Do 2019. gostovala diljem Europe i Azije te snimila nosač zvuka *Carrousel*. Od 2017. stalna je članica Cantus Ansambla. Solo flautistica je orkestra Zagrebačke filharmonije, a posljednjih nekoliko godina sve više djeluje i kao pedagoginja. Nedavno je snimila i nosač zvuka *Pticopjev* za solo flautu koji je predstavila i na Hrvatskom skupu flautista 2023. godine.

DAMIR GREGURIĆ

Damir Gregurić (Slavonski Brod, 1967.), studirao je klavir u Sarajevu u klasi profesora Zorana Jančića, a potom u Zagrebu na Muzičkoj akademiji kod profesorice Pavice Gvozdić, u čijoj klasi nakon diplome (1992.) upisuje postdiplomski studij te postaje njezin asistent od 1994. do 2005. godine. Uz solističke nastupe surađuje s brojnim instrumentalistima (pratio gotovo sve standardne instrumente), pjevačima, plesačima, glumcima te kao član dueta, komornih ansambala, orkestrara i raznih kazališnih, filmskih, televizijskih i radio projekata. Nastupao je sa Zagrebačkom filharmonijom, Simfonijskim orkestrom HRT-a, Dubrovačkim simfonijskim orkestrom, Simfonijskim orkestrom Muzičke akademije Zagreb, Filharmonijskim orkestrom iz Thuringena i drugima. Snima nosače zvuka kao solist, u duetu, kao član orkestra i u komornim ansamblima. Dugogodišnji je honorarni član Zagrebačke filharmonije i Simfonijskog orkestra HRT-a. Za vrijeme studija u Zagrebu radio je kao korepetitor u baletu HNK-a te kao nastavnik klavira u Osnovnoj glasbenoj školi u Rogaškoj Slatini (Slovenija). Nakon diplome također radi u Gimnaziji Matija Mesić u Slavonskom Brodu, u Glazbenoj školi Pavla Markovca u Zagrebu te Glasbenoj školi u Celju (Slovenija). Ističe se kao interpret suvremene hrvatske i svjetske glazbe, redovito nastupa na Muzičkom biennalu Zagreb, Glazbenoj tribini u Opatiji, prouzvodi i snima djela domaćih skladatelja, od kojih su mu neka i posvećena. Od 2001. intenzivno surađuje sa studentima i profesorima (Igor Lešnik, Ivana Kuljerić Bilić) udaraljki u Zagrebu i Bjelovaru, najprije honorarno, a od 2005. godine i službeno kao umjetnički suradnik-korepetitor. Za potrebe nastave udaraljki izrađuje klavirske izvadke koncerata za udaraljke i orkestar hrvatskih skladatelja (Papandopulo, Šipuš, Kuljerić i dr.) koji su sada već standardni repertoar-program na studiju udaraljki na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Zaposlen je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu kao umjetnički savjetnik na 3. Odsjeku za dirigiranje, udaraljke i harfu.

SREBRENKA POLJAK

Srebrenka Poljak diplomirala je i magistrirala klavir u klasi profesorice Zvezdane Bašić na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu. Istaknuta je komorna glazbenica i redovito surađuje s brojnim hrvatskim i inozemnim umjetnicima. Kao članica Zagrebačkog klavirskog trija osvojila je više nagrada i priznanja (1. nagrada na Međunarodnom natjecanju komorne glazbe u Trondheimu, Norveška; 2. nagrada i nagrada za najbolji klavirski trio u Heerlenu, Nizozemska; Nagrada Darko Lukić; Nagrada Ivo Vuljević). Solistički i kao orkestralna glazbenica nastupa uz Zagrebačku filharmoniju, Simfonijski orkestar i zbor HRT-a, Simfonijski puhački orkestar OS RH, Hrvatski komorni orkestar, Varaždinski komorni orkestar, Zadarski komorni orkestar i Simfonijski orkestar Berlinskog radija. Kao solo-umjetnica i članica ansambla Cantus izvodi i snima djela suvremenih skladatelja od kojih su mnoga praizvedbe. Na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji djeluje od 1993. godine kao korepetitor na Gudačkom odsjeku. Od 2005. predaje i kolegij Korepetiranje za studente klavira, a od 2017. zaposlena je na klavirskom odsjeku, gdje danas radi kao izvanredni profesor za kolegij Klavirski praktikum.

CANTUS ANSAMBL

Puna dva desetljeća suvremena glazba u Hrvatskoj, ona hrvatskih skladatelja, ali i predstavnika međunarodne scene, uvelike živi kroz aktivnosti Cantus Ansambla koji je osnovan s ciljem istraživanja, otkrivanja i predstavljanja novih te dotad neistraženih sfera Nove glazbe. Ubrzo nakon što je vodstvo Muzičkog biennala Zagreb, predvođeno Berislavom Šipušem, 2001. godine osnovalo Cantus Ansambl, taj je ansambl pronašao svoje mjesto te postao važan, ako ne i neizostavan, sudionik hrvatske scene suvremene glazbe. Oni su protagonisti nacionalnih festivala i različitih događanja u kulturi, a od 2006. su godine domaćini vlastitog koncertnog ciklusa. Godine 2008. bili su službeni ansambl ISCM-ovih Svjetskih dana nove glazbe u Vilniusu, nakon čega se povećao broj njihovih inozemnih gostovanja. O važnom položaju Cantus Ansambla unutar hrvatskog, ali i međunarodnog konteksta svjedoči oko 130 praizvedbi, više od 500 opusa koje su izveli te 40-ak nastupa u inozemstvu (u većini europskih zemalja te u Meksiku, Kanadi i Kini), kao i brojna glasovita solistička te dirigentska imena njihovih suradnika. Njeguju suradnju s nizom istaknutih ansambala za suvremenu glazbu, a sudjelovali su i u međunarodnim projektima uz potporu Kulturnog vijeća EU: Re:New Music te New Music: New Audiences. Jedna od najvažnijih značajki djelovanja ovog ansambla su i gostujuće izvedbe na vodećim festivalima suvremene glazbe pa su za svoje trostruko diskografsko izdanje odabrali upravo snimke izvedbi „uživo“, zabilježenih u Hrvatskoj i na međunarodnim podijima, usmjeravajući tako pozornost na važnost trenutka u procesu stvaranja suvremenog glazbenog djela. Dugogodišnja suradnja Cantus Ansambla i Ansambla Icarus iz Italije kulminirala je na Muzičkom biennalu Zagreb 2019. koncertnim portretom talijanskog skladatelja Ivana Fedelea, koji je za tu prigodu napisao novo djelo *X-Tension II* za zajednički nastup oba ansambla. Na Osorskim glazbenim večerima 2019. Cantus Ansambl praizveo je novu operu Olje Jelaske, *U*

traganju za plavom pticom te ponovno izveo Schönbergova *Pierrot lunaire*. Koncertna sezona 2019./2020. bila je posvećena prijateljskim državama, glazbenicima i skladateljima, s kojima je ansambl surađivao tijekom dvadeset godina djelovanja.

U povodu dvadesetogodišnjice postojanja, uz redoviti koncertni ciklus i gostovanja, Cantus Ansambl predstavio je projekt *20 za 20* — 20 odabranih skladbi istaknutih hrvatskih skladatelja u vrsnim izvedbama 20 članova ansambla, a završetak koncertne sezone 2021./2022. obilježava suradnja sa slovenskim puhačkim kvintetom Slowind, da bi u kalendarskoj 2023. godini ostvario čak dva vrlo zapažena koncerta na Muzičkom biennalu u Zagrebu. Tad je započeta još jedna suradnja, ovog puta s francuskim ansamblom Proxima Centauri, koji će već 15. listopada ove godine ugostiti Cantus Ansambl u Bordeauxu, s programom isključivo hrvatskih skladatelja. U tom lancu suradnji posebno se ističe i projekt s kanadskim ansamblom Turning Point, koji je „zatvorio“ sezonu 2022./2023. Cantus Ansambla velikim koncertom u Maloj dvorani KDVL. U jesen 2024. Cantus Ansambl odlazi na svoju veliku treću turneju po Kanadi, upravo zahvaljujući projektima suradnje s ansamblima poput Turning Point iz Vancouvera i Les Amis iz Toronta.

POZIVAMO VAS NA SLJEDEĆE KONCERTE **CANTUS ANSAMBLA**

22. 4. 2024. | 20:00 sati | Mala dvorana | KD Vatroslava Lisinskog

MILKO KELEMEN - AUTORSKI KONCERT U POVODU 100. OBLJETNICE ROĐENJA

Ivan Josip Skender, dirigent | Ana Batinica, flauta | Ivica Trubić, bas, recitator

Program:

Milko Kelemen: Konstelacije, za orkestar / Mobile, za udaraljkaša solo /
Requiem, za recitatora, šest violončela i veliki bubanj / Rontondo 1, za puhački
trio / Radiant, za komorni ansambl

27. 5. 2024. | 20:00 sati | Mala dvorana | KD Vatroslava Lisinskog

KONCERT IZ CIKLUSA CANTUS ANSAMBLA

...AND NOW SOMETHING COMPLETELY DIFFERENT...

Berislav Šipuš, dirigent | Dora Dimić Rakar, glumica | Ivana Srbljan, alt
| Martina Gojčeta Silić, alt

Program:

Luciano Berio — Berislav Šipuš — Karlheinz Stockhausen

Ulaznice su u prodaji na **blagajni dvorane Lisinski**, kao i u sustavu **ulaznice.hr**.

NOSITELJ PROJEKTA | NAKLADNIK

Hrvatsko društvo skladatelja
Berislavićeva 9, Zagreb

Antun Tomislav Šaban, glavni tajnik HDS-a
Berislav Šipuš, umjetnički voditelj
Ivan Josip Skender, stalni dirigent
Lovorka Sršen, producentica ansambla
Damian Burić, poslužitelj ansambla
Srđana Vrsalović, urednica izdanja
Darija Šćukanec, lektorica izdanja
Bojan Gagić, autor vizualnog rješenja naslovnice
Emil Šimik, Econic d.o.o., likovno oblikovanje izdanja
New Flyer, tisak
Naklada: 100 primjeraka

Zapratite nas na društvenim mrežama.

www.cantus-ansambl.com | www.hds.hr

www.cantus-ansambl.com | www.hds.hr